

канятъ да не оставятъ града, сетнѣ заповѣдахъ да служатъ въ църквитѣ молебни по случай за вземането на Нова Загора отъ отряда на генералъ Гурко, при което просихъ свещеницитѣ да успокояватъ населението. А за да удовлетвори настоящето и законно искане на жителитѣ, рѣшихъ и взема на себѣ си отговорността да се разправя съ убийцитѣ башибозуци. На капитана Ефремова заповѣдахъ да вземъ съ себѣ си единъ взводъ отъ караулната рота и да види смѣтката на шестимата злодѣйци. „Тѣй и трѣбва!“ Одобрихъ ваше распорѣжданията ми отецъ Амфилохий. „Тѣ нѣма изкво да се жалятъ, тѣ не сѣ хора, а хищни звѣрове и крѣвопийци! Колко сѣ тѣ българска кръвъ испиле!“

Въ 7 часа сутренята отидохъ при полковника Краснова за да го предупредя, първо, че съмъ назначенъ повторно за комендантинъ на града, а второ да го моля, да ми даде души донци за посылки. Съ Краснова се срѣснахъ на Одринската улица. „Всичко това е добро! Само едно лошаво, турцитѣ да постѣнешъ съ рѣка ще ги стигнешъ! а кога генералъ Гурко още ще дойде, че и щѣли да дойде!“ Каза стареца. Азъ се върнахъ въ конака, отъ дѣто на 5—6 версти хубаво се вижда мѣстността отъ двѣтъ страни на Одринския мѣст. Заварихъ членоветѣ на събранието испоплашени; доиде отъ рѣке на рѣке, погледяхъ и азъ; виждамъ, тѣй на 5 версти отъ града и успорѣдно на южната частъ, да се движи голѣма масса войска. „Турци!“ съ отчаянъ гласъ произнесе единъ българинъ; „Турци! Турци!“ повтарятъ присѣстѣвующитѣ. Мене се ми се не вѣрва, не искамъ да вѣрвамъ, че това е Сюлейманъ, а—генералъ Гурко. Глѣдамъ пакъ прѣзъ трѣбата и виждамъ, че всичката тая масса се сирѣ, а сетнѣ начена да се мърда къмъ града.

Нѣма повече мѣсто за надѣжда, това е неприятель и неприятель твърдѣ силенъ. Бѣше 9 часа сутрѣнната; душата ми тупкаше отъ неравния бой, космитѣ ми настрѣхваха, когато помисляхъ за участиа на жителитѣ, въ случай ако нашия отрядъ бѣде смачканъ до идването на главнитѣ сили. Едно, което можеше да стане, то е: да измрѣмъ като запазваме